

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ (Ιω. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Ράχη, στις 5/5/1996)

1. Δεν θεράπευε η κολυμβήθρα

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε, μας μιλά για την θεραπεία ενός παραλύτου, που τον θεράπευσε ο Χριστός στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά.

Η κολυμβήθρα της Βηθεσδά ήταν μια πισίνα, θα λέγαμε σήμερα. Σ' αυτή κατέβαινε κατά διαστήματα άγγελος Κυρίου και ετάρασσε το νερό. Όποιος έμπαινε πρώτος θεραπευόταν. Τι μας διδάσκει αυτό;

Δεν θεραπευόταν ο καθένας που θα έμπαινε σ' αυτή την πισίνα με το νερό, γιατί τότε οι άνθρωποι θα έβγαζαν το άσχημο συμπέρασμα ότι το νερό έχει θεραπευτική ιδιότητα. Επίσης δεν ταραζόταν το νερό κάποια σταθερή ώρα που την περίμεναν όλοι, για να μη νομίσουν ότι η κίνησή του ήταν από φυσικό αίτιο.

Κατέβαινε άγγελος Κυρίου. Όποτε του όριζε ο Θεός. «Και ετάραττε το ύδωρ». Για να καταλάβουμε, ότι οι ευεργεσίες του Θεού, δεν μας δίνονται κατά μαγικό τρόπο. Ούτε μέσα στην Εκκλησία, ούτε στα λείψανα αγίων, ούτε ακόμη και στα άχραντα μυστήρια. Αλλά πρέπει να προσερχόμαστε με πίστη, με ταπείνωση, με υπομονή και με ελπίδα. Χωρίς ποτέ να αφήνουμε να δημιουργείται μέσα μας μαγική αντίληψη για όλα αυτά αλλά να προσπαθούμε, να έχουμε σωστή σχέση με τον Θεό.

2. Παράλυτο σώμα. Γερή ψυχή

Εκεί ήταν 38 χρόνια ο παράλυτος. Απ' ό,τι φαίνεται αυτά τα 38 χρόνια, είχε στηρίξει την ελπίδα του, στην ενέργεια του Θεού που έστειλε τον άγγελό του στη κολυμβήθρα. Και περίμενε... Περίμενε να προλάβει εκείνη την στιγμή, που θα κινηθεί το νερό, για να μπει πρώτος, να θεραπευθεί. Αλλά δεν είχε κάποιον να τον σηκώσει και να τον ρίξει στην πισίνα.

Άλλοι, με άλλες αρρώστιες, αλλά με γερά τα πόδια τους, ορμούσαν πρώτοι και έπαιρναν την ίαση. Αυτός 38 χρόνια περίμενε στο χείλος της κολυμβήθρας. Περίμενε ελπίζοντας ότι θα μπορέσει και αυτός, κάποια στιγμή, να εκμεταλλευθεί το έλεος του Θεού. Έστω και αν φαινόταν να στάζει με το σταγονόμετρο. Ίσως μια φορά τον χρόνο.

Εδώ μπορεί να θαυμάσει κανείς πίστη και υπομονή. Δεν είπε: «Παράλυτος είμαι. Πότε θα προλάβω. Τι θέλω και περιμένω». Η όπως λέμε καμιά φορά εμείς σε κάποιους που πονούν: «Τι κάνεις ταλαιπώρε; Ακόμη ελπίζεις στο Θεό; Δεν βλέπεις πώς σε κατάντησε;»

Λόγια που βγαίνουν από την κόλαση. Όχι από τον ουρανό, ούτε από καρδιά ανθρώπου. Λόγια που κάνουν τον άνθρωπο να δαιμονοποιείται. Τα έλεγαν και παλιά. Δεν ανακαλύφθηκαν σήμερα.

Τα έλεγε η γυναίκα του Ιώβ στον άνδρα της.

-Κάθεσαι ακόμη και προσκυνάς τον Κύριο σ' αυτά τα χάλια που είσαι;

Απάντησε ο Ιώβ:

-Μίλησες σαν γυναίκα χωρίς κουκούτσι μυαλό. Όσο ο Θεός μάς έδινε τα αγαθά Του, όλα πήγαιναν καλά. Τώρα που θέλησε για κάποιο λόγο -δικό Του- και μας έβαλε σε κάποια θλίψη, επιτρέπεται να πούμε: «Δεν ξαναπάω στην Εκκλησία... Ποτέ! Τέτοια που μου έκανε».

Είχε 38 χρόνια σ' αυτή την δοκιμασία ο παράλυτος. Μα τέτοια πράγματα δεν έκανε. Πίστευε ότι ο Θεός είναι Πατέρας μας και μας αγαπά. Ότι ενδιαφέρεται για μας, περισσότερο από ό,τι το φανταζόμαστε. Πού το έδειξε; Έδωκε τον μονογενή Του Υιόν υπέρ ημών. Πού τον έδωκε; Σε μια ζωή ταλαιπωρίας 33 χρόνια. Και μετά; Σταυρός και θάνατος. Δεν μας φτάνει; Τι περισσότερο θέλουμε;

Μια άλλη σκέψη: Θέλει ο Θεός να μας καταστρέψει; Έχει κακία απέναντι μας και δεν ξέρει να την δείξει; Δεν μπορούσε αν ήθελε, να αναστατώσει τα στοιχεία της φύσεως και να γίνει όλος ο κόσμος Τσερνομπίλ; Ό,τι κάνει ο Θεός, είναι μια υπόμνηση για μας, για να προβληματιστούμε και να αποκτήσουμε την αιώνια ζωή. Που είναι, να ζει κανείς κοντά στο Θεό. Όμοιος με τον Θεό, στην καλωσύνη, στην αγαθότητα στην ευσπλαγχνία.

Πότε ο άνθρωπος μοιάζει στο Θεό στην καλωσύνη στην αγαθότητα και στην ευσπλαγχνία; Όταν δεν αφήνει τον εαυτό του να νομίσει ότι ζωή είναι, να φας, να πιείς και να γλεντήσεις. Γιατί όταν ο άνθρωπος κάνει στόχο του όσα ικανοποιούν την σάρκα, όλα τα άλλα τον ενοχλούν. Και οι άνθρωποι περισσότερο. Τότε, είτε το θέλει είτε όχι, η σκέψη ότι η ζωή είναι για να

γλεντήσεις και να χαρείς, όπως σου αρέσει, τον κάνει πνευματικά νεκρό. Τον δαιμονοποιεί. Γι' αυτό ο Χριστός είπε ότι πρέπει και να νηστεύουμε και να εγκρατευόμαστε. Και να κυριαρχούμε στα πάθη μας, σώματος και ψυχής, για να μπορούμε να ελευθερώνουμε από την τυραννία τους, την εσωτερική μας πνευματική διάθεση και να την ευαισθητοποιούμε να κάνει το καλό και να αγαπάει. Γιατί αγάπη σημαίνει θυσία. Άμα δεν είσαι διατεθειμένος να ανεχθείς τον άλλο -την ιδιοτροπία του- και να τον βοηθήσεις στην ανάγκη του, έχεις αγάπη;

Είπε ο Χριστός: Θα σας πάρω στον Παράδεισο, αν εσείς δώσατε ένα ποτήρι νερό σ' έναν διψασμένο. Αν πήγατε να επισκεφθείτε τον άρρωστο. Αν ντύσατε τον γυμνό. Όταν ο άνθρωπος τα κάνει αυτά έχει ευσπλαχνία και καλωσύνη. Αν αρχίσει: Εγώ θα του δώσω νερό; Δεν έχει χέρια να πάρει; Εγώ θα τον ντύσω; Ας πάει να δουλέψει, να ντυθεί. Τότε δεν έχει αγάπη. Η αγάπη και η καλωσύνη είναι το βασικό. Αλλά για να τις εξασκήσουμε χρειάζεται πολλή υπομονή.

3. Μη παύεις να ελπίζεις

Άλλο δίδαγμα από την περιπέτεια του παραλυτικού είναι: «Μη παύεις να ελπίζεις». 38 ολόκληρα χρόνια στο χείλος της κολυμβήθρας, δεν έπαυσε να ελπίζει ότι θα ανατείλει και γι' αυτόν το έλεος του Κυρίου. Και πραγματικά ανέτειλε, αλλά με τρόπο απροσδόκητο.

Βλέπει έναν άνθρωπο δίπλα του, που δεν τον γνώριζε να του λέει:

-Τι κάνεις εδώ; Τι περιμένεις τόσα χρόνια;

- Άνθρωπον ουκ έχω. Γι' αυτό είμαι εδώ τόσα χρόνια.

Δεν είπε «δεν έχω κανένα». Είπε: «Άνθρωπον ουκ έχω». Εννοούσε ότι: έχω κάποιον Άλλο. Σ' αυτόν στηρίζομαι και περιμένω εδώ με ελπίδα και υπομονή. Ο Χριστός, βλέποντάς τον να ελπίζει και να πιστεύει στο Θεό του είπε:

-Άρον τον κρέβατόν σου και περιπάτει.

Και έγινε υγιής αυτοστιγμεί και πήγε σπίτι του. Γιατί αυτός που ήταν μπροστά του, ήταν μεγαλύτερος και από τον άγγελο που κατέβαινε στην κολυμβήθρα και από το νερό της.

Τον είδαν οι Εβραίοι που γύριζε με το κρεβάτι μέρα Σάββατο και έπεσαν πάνω

του.

-Ποιός σου είπε να κουβαλάς το κρεβάτι σου τέτοια μέρα;

-Εκείνος που με έκανε καλά. Για να γίνω καλά, σημαίνει ότι ήταν από τον Θεό και έπρεπε να τον ακούσω.

Άφησε ο παράλυτος το κρεβάτι του στο σπίτι και μετά έτρεξε στην Εκκλησία, να προσευχηθεί και να ευχαριστήσει τον Θεό. Εκεί τον βρήκε ο Χριστός. Ήταν εκεί. Παρότι ανώτερος από το ιερό, που ήταν χτισμένο προς τιμή του. Ο Χριστός, πήγαινε στο ιερό όσο πιο συχνά μπορούσε. Τι να πούμε σε μερικούς, που εκκλησιάζονται μόνο το Πάσχα; Έλεγε κάποιος:

-Πάω πολύ συχνά στην Εκκλησία. Και μάλιστα κάθε φορά που πάω, μοιράζουν βάγια.

Πιο θλιβερό, είναι να βλέπεις άλλους την ώρα της Θείας Λειτουργίας, να κάθονται στο καφενείο και να πίνουν τον καφέ τους. Μπροστά σ' αυτή την θλιβερή κατάσταση, να κάνουμε τον Σταυρό μας και να λέμε: «Ελέησέ μας Κύριε, εξαπόστειλον το φως σου, φώτισε τις καρδιές μας, γιατί χωρίς τον φωτισμό σου γινόμαστε άφρονες. Θυμόμαστε μόνο τα επίγεια και ξεχνάμε την αιώνια ζωή».

4. Ευχαριστία για όλα

Ρώτησε ο Χριστός τον παράλυτο:

-Πώς αισθάνεσαι τώρα;

-Δόξα τω Θεώ. Πάρα πολύ καλά.

-Πιστεύεις στον Υιό του Θεού;

-Πιστεύω Κύριε. Ποιός είναι για να τον δοξολογήσω;

Και όταν ο Χριστός του είπε: «Εγώ ειμι», τον προσκύνησε και του είπε: «Σε δοξάζω και σε ευχαριστώ Κύριε, από τα βάθη της καρδιάς μου». Όταν δεχθούμε κάποια ευεργεσία από τον Θεό, έστω και αν την θεωρούμε τιποτένια, να τον δοξάζουμε και να τον ευχαριστούμε. Ποιές είναι οι ευεργεσίες που παίρνουμε από τον Θεό; Πού να τις μετρήσεις!

Ζούμε! Υπάρχουμε! Έχουμε αυτόν τον ωραίο κόσμο. Αλλά έχουμε και τα πιο πολύτιμα: την πίστη, τον Χριστό και τις υποσχέσεις του για την αιώνια ζωή. Πόσο θα έπρεπε να τον δοξάζουμε για όλα αυτά! Ημέρα και νύχτα.

5. Ο ελπίζων εις σε ουκ αποτυγχάνει

Στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας, ζούσε -την εποχή που ο Χριστός ήταν στη γη- ένας βασιλιάς, ο Αύγαρος. Ήταν άρρωστος από ανίατη αρρώστια. Όταν έμαθε ότι ο Χριστός έκανε θαύματα, έστειλε έναν άνθρωπό του να του μηνύσει: «Έλα να με θεραπεύσεις και εγώ θα σε τιμήσω». Πήγε ο υπηρέτης τού Αυγάρου και βρήκε τον Χριστό. Ο Κύριος του έδωσε την πετσέτα που σκούπιζε το πρόσωπό Του και του είπε:

-Πες στον Αύγαρο, ότι αργότερα θα στείλω ένα μαθητή μου να τον θεραπεύσει. Να περιμένει.

Και ο Αύγαρος περιμένει μερικά χρόνια. Ο Χριστός, μετά την Ανάστασή Του, έστειλε τον απόστολο Ιούδα τον Θαδδαίο και τον θεράπευσε. Αφού έγινε καλά κοίταξε την πετσέτα που του είχε στείλει ο Κύριος και είδε πάνω ζωγραφισμένη την μορφή του Χριστού. Την τοποθέτησε στην κεντρική πύλη της Εδέσσης και κάτω έγραψε την επιγραφή: «Χριστέ ο Θεός, ο ελπίζων εις σε ουκ αποτυγχάνει ποτέ». Όποιος ελπίζει σε σένα Χριστέ μου, δεν θα χάσει ποτέ. Να ένα από τα ωραιότερα διδάγματα.

Περίμενε ο Αύγαρος τον Χριστό, μα δεν πήγε ο ίδιος. Του έστειλε όμως την ευλογία και την ίαση με άλλο πρόσωπο. Και εκείνος κατάλαβε ότι πρέπει ταυτόχρονα να έχουμε: πίστη, ελπίδα και υπομονή.

Όσο πιο προσεκτικά μελετά κανείς το Ευαγγέλιο για την σωτηρία του, τόσο περισσότερο βγαίνει κερδισμένος.

Να παρακαλέσουμε τον Κύριο, να μας φωτίζει να κατανοούμε το Ευαγγέλιο για την ωφέλεια της ψυχής μας.

Και τα διδάγματα που θα παίρνουμε να τα τηρούμε με πίστη, με υπομονή και με ελπίδα. Αμήν.-